

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388341904/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

sagde han da, »forlad mig nu! og lad os ikke see hverandre, før i den strænge Retfærdigheds Huus! Og – viis mig dette sidste Venskab! lad det skee snart – endnu imorgen! jeg længes efter Døden; thi jeg haaber, for Jesu Skyld, den skal vorde mig en Indgang til et bedre Liv, end dette nærværende, der nu ikke har Andet at yde mig, end Kval og Forfærdelse – gaae, min kjære, medlidende Dommer! lad mig afhente til Thinget imorgen! og send endnu idag Bud efter Hr. Jens i Aalsøe! han skal berede mig til Døden – Gud være med Eder!» – Han rakte mig sin Haand med bortvendt Aasyn; jeg tumlede ud af Fængslet – jeg var som bedøvet, ja hartad uden Bevidsthed.

Jeg skulde maaskee have redet lige hjem, uden at tale med Datteren, var hun ikke selv ræt udenfor Fængslet kommen mig imøde. Hun maatte kunne læse Dødsdommen i mit Ansigt; thi hun blegnede, og greb fat om begge mine Arme. Hun saae til mig, som om hun skulde tigge sit Liv; spørge kunde hun ikke, eller torde hun ikke. »Fly! fly! og red eders Fader!» var det Eneste, jeg mægtede at fremføre.

Jeg kastede mig paa min Hest, og var her hjemme længe før jeg vidste det. – Altsaa – *imorgen!*

Dommen er afsagt. Man hørte den med større Standhaftighed, end den besad, som oplæste Samme. Alle Nærværende, undtagen hans haardnakne Fjende, udviste ogsaa stor Medlidenhed; nogle hvidskede endog, at den var streng – ja tilvise streng! den skiller eet Menneske ved Livet, og tre foruden ved Livslykke og Sindsro. Den barmhjertige Gud være mig en naadigere Dommer, end jeg Synder tør være mod mit Medmenneske!

Hun har været her – hun fandt mig paa Sygelejet – der er ingen Redning længere – han vil ikke flygte.

Slutteren var vunden; Fiskeren, et Sødkendebarn til hendes salige Moder, havde lovet at føre dem til Sverrig, og havde sin Sejlsbaad tilrede; men den angergivne Synder var ikke til at overtale. Han vil ikke unddrage sig Retfærdighedens Sværd, forhaabende, at han ved sin og Jesu Død skal vinde sig en bedre Retfærdighed hisset. – Hun forlod mig ligesaa trøstesløs, som hun var kommen; men uden et eneste umildt Ord. – Gud naade hende, Stakkel! hvorledes skal hun

overvinde den forfærdelige Dag? Og her ligger jeg, syg til Legem og Sjæl – kan hverken trøste eller hjælpe – Sønnen bliver borte.

Farvel! – Farvel mit Hjertes trolovede Brud! farvel for denne usselige Verden, til vi mødes engang i en bedre!

Snart maaskee! thi jeg føler, at Døden har mig fat – maaskee gaar jeg did, førend den, mit grumme Embede tvang mig til at hensikke.

«Farvel, min Hjerteven!» sagde hun jo: «jeg forlader Eder uden Nag; thi I gjorde kun eders strænge Pligt; men nu farvel for vi sees aldrig meer.» – Hun gjorde Fredens Tegn over mig – Gud skjænke mig dog snart den evige Fred!

Gud! hvor vil hun hen? hvad har hun isinde? Broderen er ikke kommen – og imorgen – paa Ravnhøj.*

(Her findes Herredsfoged Erik Sørensens Dagbog pludselig afbrudt; men til denne, ligesaa sandfærdige som skrækkelige Begivenheds nærmere Oplysning og Fuldstændiggørelse, anfører herefter den daværende Nabo præst i Aalsø hans skriftlige Optegnelser. Skulde ellers nogen Læser ville drage disse Aarskykkers Ægthed i Tvivl, da tør han dog ikke tilligemed Indklædningen forkaste det Væsentlige af Historien, som – desværre! er alt for sand. Sagnet, som endnu stedse i hele Orategnen levende vedligeholder sig, lægger ydermere til: at just denne tragiske Begivenhed gav Anledning til, at Debningsager for Eftertiden blive foretagne ved alle Instanser; Lovkyndige maaske vel da kunne fastsætte Tidspunctet for Samme).

B. Aalsø Præstes Optegnelser

I min Embedstids det syttende Aar tildrog sig her i Nabolauget den Begivenhed, som betog Alle med Skræk og Forfærdelse, og gerædede vor geistlige Stand til stor Tort og Blusel, idet Præsten i Vejlbye, den vellærde Hr. Søren Qvist, udi Vrede slog sin Tjenestekar! død, og begrov ham derpaa om Natten i sin Hauge. Han blev efter foregaaende retlig Undersøgelse overbevist om denne gruelige Gjerning, saavel ved Manges Vidnesbyrd som og ved egen Bekjendelse, og

* Dea Banke paa Aalsø Mark, ved Grønnaa, hvor Præsten Søren Qvist blev halshuggen, hedder endnu saaledes.